

R O M Â N I A
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. 369/2019

Şedința publică de la 07 Martie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE IULIANA TALOȘ

Grefier ANCUTA BELCEA

Pe rol se află soluționarea acțiunii formulate de reclamantii AXENTIOI MARIETA CECILIA și IONICEANU VIORICA, în contradictoriu cu părății MUNICIPIUL TIMISOARA PRIN PRIMAR și PRIMARUL MUNICIPIULUI TIMISOARA, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă pentru reclamanta Ioniceanu Viorica jurist Tiberiu Negrei – președintele Sindicatului Liber al salariaților din primăria Municipiului Timișoara și din Serviciile Publice aflate în subordinea consiliului Local al Municipiului Timișoara în baza împuternicirii de reprezentare aflată la fila 56 dosar, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care: instanța constată lipsa dosarului administrativ.

Reprezentantul reclamantei învederează că părății solicitării instanței să depună dosarul administrativ. Arată că nu mai are cererii de formulat.

Instanța din oficiu pune în discuție excepția autorității de lucru judecat raportat la sentința civilă nr. 2799/16.12.2016 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr.7471/30/2016.

Reprezentantul reclamantei arată că lasă la aprecierea instanței soluția. Mai arată că a făcut referire în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

Tribunalul constată că în cadrul acestei excepții ar fi vorba de plata sumei de bani fără eşalonare. Prin capătul de cerere formulat s-a solicitat plata sumei fără eşalonare.

Reprezentantul reclamantei susține că nu este aplicabil în prezenta cauză. Susține că nu solicită prin noul capăt de cerere plata acelorași sume fără aplicare ci solicită obligarea la plata sumelor. Arată că își susține capătul de cerere aşa cum a fost formulat.

Constatând că părțile nu mai au cereri de formulat și că nu mai sunt alte incidente de soluționat, potrivit art. 392 C.pr.civ., declară deschise dezbatările asupra fondului și acordă cuvântul partilor în ordinea și în condițiile prevăzute la art. 216 C.pr.civ.

Reclamanta prin reprezentant, având cuvântul, pune concluzii de admiterea a cererii aşa cum a fost formulată. Solicită cheltuieli de judecată conform dovezii atașate precizării cererii de chemare în judecată la fila 51.

Instanța constată că au fost lămurite toate imprejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei și o reține pentru deliberare și pronunțare.

TRIBUNALUL,

Asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub nr. 2921/30/2018, la data de 22.06.2018, reclamanții AXENTIOI MARIETA CECILIA și IONICEANU VIORICA , au chemat în judecată părății MUNICIPIUL TIMISOARA PRIN PRIMAR și PRIMARUL MUNICIPIULUI TIMISOARA, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună: anularea Dispoziției m'.643/23.05.2018 și a anexelor acesteia emisă de Primarul Municipiului Timișoara; suspendarea Dispoziției nr.643/23.05.2018 și anexelor acesteia emisă de Primarul Municipiului Timișoara , în baza art. 15 din Legea nr.554/2004 , până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivare reclamanții arată că prin Sentința Civilă nr.2799/PI/NCA/16.12.2016 rămasă definitivă prin Decizia Civilă nr.738/03.04.2018 a fost admisă acțiunea formulată de către Axentioi Marieta Cecilia și Ioniceanu Viorica, Primarul Municipiului Timișoara fiind obligat ca, în 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii, să emită noi dispoziții de salarizare pentru reclamante pentru perioada 09.04.2015-31.07.2016, precum și să recalculeze, să aloce și să plătească reclamantelor diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art. 1 alin. 5 indice 1 din OUG nr.83/2014 de la data intrării în vigoare a legii nr.71/ 2015 și până la data emiterii unei noi dispoziții de salarizare , drepturi salariale ce urmează a fi actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă de la data scadenței fiecăreia, până la data plății efective.

Învederează instanței de judecată că un prim motiv de anulare a dispoziției mai sus arătate constă în faptul că dispoziția atacată și anexele la aceasta nu respectă dispozitivul hotărârilor judecătorești mai sus invocate întrucât nu stabilesc quantumul sumelor pe care ar trebui să le încaseze fiecare dintre reclamante și nu s-a luat în considerare la calculul sumelor de bani datorate, actualizarea cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă de la data scadentei fiecăreia , până la data plății efective.

In dispozitivul hotărârilor judecătorești mai sus arătate se folosește sintagma "să recalculeze, să aloce și să plătească reclamanților" , însă părățul, prin dispozițiile emise, nu a respectat acest dispozitiv întrucât nu a recalculat, nu a alocat și nu a plătit reclamantelor diferențele salariale.

De asemenea, învederează că, deși prin hotărârile judecătorești mai sus arătate s-a stabilit un termen de 10 zile (în cazul celorlalte hotărâri aplicându-se termenul de 30 zile prevăzut de art.24 și 25 din Legea nr.554/2004), părății nu s-au conformat acestor termene comunicând această dispoziție la data de 25.05.2018, reclamantele urmând să demareze procedura executării silite.

Reclamantele precizează că s-au adresat în data de 16.05.2018 Primarului Municipiului Timișoara în vederea punerii în executare a hotărârilor judecătorești mai sus arătate, dispoziția a cărei anulare se solicită fiindu-le comunicată astfel cum au arătat mai sus la data de 25.05.2018.

Un alt motiv de anulare a dispoziției atacate constă în faptul că, deși hotărârile judecătorești mai sus arătate trebuiau puse în executare în 10 respectiv 30 de zile, prin referatul aferent acesteia se prevede ca plata sumelor de bani "necalculat" urmează să se facă eșalonat în 5 ani.

Reclamanții au învaderat că prin referatul întocmit, act premergător emiterii dispoziției, se modifică practic conținutul acesteia întrucât în cuprinsul dispoziției nu se dispune plata în 5 ani.

Este evident că între referat și dispoziție trebuie să existe o concordanță, iar din modul de redactare a dispoziției (act administrativ comunicat reclamantelor) rezultă cu

claritate reaua-credință a pârâtului, acesta menționând doar în referat (act ce nu se comunică) eșalonarea sumelor de bani. Consideră că actele administrative, în speță dispozițiile Primarului, trebuie să prevadă cu claritate temeiul juridic (legea , articolul, aliniatul) iar nu să prevadă "recalcularea (...) în conformitate cu prevederile legale incidente" , fără a le evidenția în cuprinsul referatului care a stat la baza emiterii dispoziției s-au invocat prevederi legale care contravin naturii titlurilor executorii ce urmează a fi puse în executare. Astfel, dispozițiile art. 15 din OUG nr.57/2015 și art. 13 din OUG nr.66/2016 nu pot fi aplicate în speță deoarece actul normativ menționat, deși era în vigoare la data pronunțării hotărârii, instanța, având rol activ, nu a înțeles să eșaloneze acele sume de bani, dispunând ca pârâții să recalculeze, să aloce și să plătească reclamantelor diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă.

Articolul 2 din actul administrativ contestat trebuia să prevadă că recalcularea și plata se va face conform titlului executoriu (și anume hotărârile judecătorești Sentința civilă nr.2799/PI/NCA/2016 rămasă definitivă prin Decizia civilă nr.738/2018).

A consideră altfel, aşa cum a făcut pârâțul, ar însemna că hotărârile judecătorești nu au caracter obligatoriu, fiind opționale, Primarul Municipiului Timișoara recalculează, alocând și plătind potrivit "*prevederilor legale incidente*" (pe care le hotărăște după aprecierea sa discrețională), iar nu după titlurile executorii pronunțate de instanța de judecată. Este evident că acest mod de punere în executare a hotărârilor judecătorești (acestea fiind date în baza legii) conduce la diminuarea forței hotărârilor întrucât, pe de o parte, recalcularea și plata trebuie să se facă în termen de 10 zile/30 zile de la finalizarea litigiului, iar pe de altă parte, recalcularea, alocarea și plata trebuie să se facă strict în coordonatele stabilită de instanță (nefiind lăsate la aprecierea pârâtului pentru că altfel s-ar încalcă scopul litigiului).

Așadar pârâțul trebuia să admită în termenul stabilit de instanță (și nu după mai mult de o lună de zile) actul administrativ prin care să recalculeze (trebuia arătat modul de calcul și quantumul final al sumei actualizată cu indicele de inflație și dobânda legală), să aloce și să plătească diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art. I alin.5 indice 1 din OUG nr.83/2014.

Restabilirea legalității dispusă prin hotărârile judecătorești implică restabilirea măsurilor legale de la momentul 09.04.2015 până la data de 31.07.2016, dată la care instituția a corectat deficiențele și decalajele salariale existente între angajați.

Precizează că în speță nu se pune problema unor drepturi de natură salarială care ar trebui acordate în viitor, ci prin hotărârile amintite se reglementează plata unei drepturi salariale retroactive, născute la data de 09.04.2015 până la data de 31.07.2016.

Conform hotărârilor invocate, plata drepturilor salariale se va face prin actualizare cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă de la data scadenței fiecarei până la data plății efective. Dispozițiile nu menționează în mod expres actualizarea cu dobânda legală și cu indicele de inflație, aşa cum prevăd titlurile executorii.

De asemenea, în anexele la dispoziții nu s-a prevăzut modul de calcul al drepturilor salariale ce urmează a fi alocate și plătite.

Un alt motiv de anulare a dispoziției atacate constă în faptul că pârâții trebuiau să emită dispoziții individuale pentru fiecare reclamant în parte, în cuprinsul dispozitivului hotărârilor judecătorești mai sus arătate judecătorul folosește pluralul cuvântului *dispoziție* respectiv "*obligă pârâții la emiterea unor noi decizii (dispoziții)* (...).

Apreciază că în prezenta speță sunt aplicabile dispozițiile art.24 și 25 din Legea 554/2004 și nu art.15 din OUG nr.57 /2015 și art.13 din OUG nr.66/2016, întrucât hotărârile judecătorești mai sus arătate au fost pronunțate în materia contenciosului administrativ în concordanță cu Legea iir.554/2014, iar punerea în executare este guvernată tot de dispozițiile Legii nr.554/2004 , o lege organică, prevederile mai sus arătate având caracter imperativ. Un

argument în plus în acest sens este faptul că, în cazul unor hotărâri judecătorești invocate în prezentul litigiu, judecătorul a înteles să scurteze termenul de 30 de zile prevăzut de dispozițiile art.24 și 25 din Legea nr.554/2004 la 10 zile.

Un alt aspect pe care dorim să-l învederăm este faptul că dispoziția contestată nu are avizul Serviciului Juridic.

In ceea ce privește cererea de suspendare , conform art. 15 din Legea nr.554/2004, suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art.14 , și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte , a actului atacat.

Potrivit prevederilor art.14 alin. 1 din Legea nr.554/2004, " în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea , în condițiile art.7 , a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.

În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încețează de drept și fără nici o formalitate".

Apreciază că în speța de față sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.14 și 15 din Legea nr.554/2004, întrucât s-au adresat părătului cu plângere prealabilă în vederea revocării Dispoziției nr.643/23.05.2018, fiind îndeplinite condițiile cazului bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

1)Referitor la prima condiție impusă de art.14 coroborat cu art.15 din Legea Nr.554/2004,respectiv aceea a existenței unui caz bine justificat. Potrivit dispozițiilor art.2 alin.1 lit. t din Legea nr.554/2004 prin caz bine justificat se înțelege " împrejurări legate de starea de fapt și de drept , care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ " .

în prezența speță , dispoziția mai sus arătată a fost contestată de reclamante pentru considerente ce țin atât de stabilirea stării de fapt, cât și de interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale incidente, toate aceste motive fiind pertinente, aşa încât până la verificarea lor de către instanța investită cu soluționarea prezentei acțiuni , Tribunalul Timiș trebuie să aprecieze că acestea sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității măsurilor contestate.

Raportat la argumentele mai sus arătate referitor la fiecare punct din actele administrative atacate, apreciază că acestea sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității măsurilor contestate.

2) Referitor la cea de a doua condiție impusă de dispozițiile art.14 coroborat cu art.15 din Legea nr.554/2004 , și anume " necesitatea prevenirii unei pagube iminente ", potrivit dispozițiilor art.2 alin.1 lit.ș din actul normativ citat, prin pagubă iminentă se înțelege " prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public".

Apreciază că reclamantele sunt grav prejudicate prin emiterea dispoziției mai sus arătate întrucât nu li se face plata în conformitate cu dispozitivul hotărârilor judecătorești invocate în termen de 10 zile , respectiv 30 zile, ci în termen de 5 ani, iar prin dispoziția atacată nu s-au stabilit sumele de bani pe care urmează să le încaseze.

Ori, punerea în executare a dispoziției contestate lăsează aduce grave prejudicii întrucât în data de 10.07.2018 se urmărește virarea unui procent de 5 % din suma nespecificată, iar subsemnatele urmând să demareze executarea silită a hotărârilor judecătorești mai sus arătate.

Așadar, dacă s-ar achita acel procent de 5% ar încasa de două ori sumele de bani. Apreciază că, dacă li s-ar achita și 5% la 10.07.2018 reclamantele ar fi grav prejudicate întrucât ar trebui să facă demersuri bancare pentru restituirea acestui procent fapt ce ar

implica suportarea unor comisioane bancare, iar procentul de 5% s-ar achita fără să ştie din ce sumă , nefiind evidențiat în dispoziție quantumul sumei.

Tocmai de aceea, este preferabil a suspenda temporar executarea respectivei măsuri, cu atât mai mult cu cât, pentru reclamante, eventuala plată ar putea duce la daune pecuniere.

Mai mult decât atât, apreciază că reclamantele ar fi prejudicate prin virarea doar a unui procent de 5 % , în condițiile în care hotărârile judecătoarești mai sus arătate trebuia puse în executare în integralitate în termen de 10 zile , respectiv 30 zile de la data rămânerii definitive.

De asemenea, învederează instanței de judecată în considerarea admiterii cererii și principiile analizate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr.2199/2009: "Actul administrație se bucură de prezumția de legalitate, care la rândul său se bazează pe prezumțiile autenticității și veridicității. Principiul legalității actelor administrative presupune însă atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură , ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată . Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare,iar legea trebuie să funcționeze individual ca o protecție adecvată împotriva arbitrarului. Tocmai de aceea suspendarea executării actelor administrative trebuie considerată ca fiind, în realitate, un eficient instrument procedural aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca, atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efecte asupra celor vizăți". In drept, art.7, 8 ,14 ,15 și 18 din Legea nr.554/2004.

Având în vedere aceste motive reclamanții consideră pe deplin întemeiată acțiunea noastră, motiv pentru care au solicitat admiterea acesteia aşa cum a fost formulată.

La data de 19.11.2018 reclamanta Ioniceanu Viorica a depus precizare a cererii de chemare în judecată prin care a completat *temeiurile de drept ale acțiunii* cu dispozițiile art. 1 alin 1. art. 2 alin 1 lit. n. art. 24 alin 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și a formulat ***un nou capăt de cerere*** (care se adaugă celor două arătate în cererea de chemare în judecată), anume:

- obligarea părăților ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoarești ce se va pronunța în prezentul dosar, să-i achite integral, sau să pună la dispoziția Trezoreriei Municipiului Timișoara, sumele de bani necesare pentru stingerea obligațiilor stabilite prin sentința civilă nr. 2799/PI/NCA/16.12.2016 pronunțată de Tribunalul Timiș in dosar nr. 7471/30/2016, rămasă definitivă urmare a Deciziei civile nr. 738/03.04.2018 a Curții de Apel Timișoara.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Prin Sentința Civilă nr.2799/PI/NCA/16.12.2016 rămasă definitivă prin Decizia Civilă nr.738/03.04.2018 a fost admisă acțiunea formulată de către Axentioi Marieta Cecilia și Ioniceanu Viorica, Primarul Municipiului Timișoara fiind obligat ca, *în 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii, să recalculeze, să aloce și să plătească* reclamantelor diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art. 1 alin. 5 indice 1 din OUG nr.83/2014 de la data intrării în vigoare a legii nr.71/ 2015 și până la data emiterii unei noi dispoziții de salarizare, *drepturi salariale ce urmează a fi actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă de la data scadenței fiecăreia, până la data plății efective*, fiind totodată obligat și să emită *noi dispoziții de salarizare pentru reclamante pentru perioada 09.04.2015-31.07.2016*.

În executarea acestei sentințe Primarul municipiului Timișoara a emis Dispoziția nr. 643/23.05.2018 prin care, avându-se în vedere prevederile OUG nr. 83/2014,

nr. 27/2015, nr. 35/2015 și nr. 57/2015 și în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din OUG nr. 90/2017, a stabilit quantumul salariului de bază pentru reclamante pentru perioada 09.04.2015 – 31.07.2016, conform anexei parte integrantă a dispoziției. Totodată, s-a dispus recalculararea drepturilor salariale, alocarea fondurilor și plata către reclamanți a diferențelor salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art. 1, actualizate cu rata inflației aferentă de la data scadenței fiecăreia, până la data plășii efective, în conformitate cu prevederile legale incidente. Potrivit Anexei dispoziției arătate, aflată la fila nr. 21 și 53 din dosar, pentru ambele reclamante, având funcția de Consilier clasa I grad profesional principal gradația de vechime 5, nivelul maxim al salariului aflat în plată în perioada 09.04.2015 – 31.07.2015 a fost de 3114 lei, în perioada 01.08.2015-30.11.2015 de 3485 lei iar în perioada 01.12.2015-01.08.2016 de 3834 lei.

În primul rând, instanța constată că, deși reclamanții nu au invocat expres incidența art. 2 al. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004, din analiza motivelor d fapt și de drept ale acțiunii, rezultă că actele administrative sunt contestate prin raportare la art. 2 al. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004, în condițiile în care se susține că pârâțul Primarul ar fi încălcat obligația instituită de art. 24 din lege. Potrivit art. 2 al. 1 lit. n din Legea contenciosului administrativ, excesul de putere este definit ca fiind „*exercitarea dreptului de apreciere al autoritășilor publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertășilor cetășenilor*”.

Pornind de la aceste dispoziții, se constată că actele administrative supuse cenzurii instanței au fost emise cu exces de putere, în condițiile în care, în primul rând, pârâții aveau obligația ca, în 10 zile de la rămânerea definitivă a sentinței, să emită noi dispoziții de salarizare pentru reclamanți pentru perioada 09.04.2015-31.07.2016, precum și să recalculeze, să aloce și să plătească reclamanților diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art. 1 alin. 5 indice 1 din OUG nr. 83/2014, de la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 și până la 31.07.2016, drepturi salariale ce urmează a fi actualizate cu dobânda legală aferentă de la data scadenței fiecăreia, până la data plășii efective. De asemenea, în raport de soluția adoptată prin sentințele civile menționate, pârâții aveau obligația ce urma să fie executată în conformitate cu art. 24 al. 1 din Legea nr. 554/2004, în 10 de zile de la rămânerea definitivă a sentinței: „*Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii*”.

În acest context, se observă că dispozițiile contestate, deși au fost emise în executarea hotărârilor devenite definitive, stabilesc, la art. 2, că recalcularea drepturilor salariale se va face „*în conformitate cu dispozițiile legale incidente*”, care, nemenționate fiind în actele administrative, sunt, totuști, indicate în referatele care au stat la baza emiterii lor – OUG nr. 90/2017. În primul rând, menționarea sintagmei „*în conformitate cu dispozițiile legale incidente*” este în afara dispozitivului hotărârilor judecătorești, instanțele care au soluționat fondul litigiilor nefăcând trimitere la aceste acte normative (aceste acte normative fiind în vigoare la momentul pronunțării hotărârilor), dimpotrivă, au stabilit termenul de 10 zile de la rămânerea definitivă. În al doilea rând, referatele întocmite anterior emiterii dispozițiilor nu au caracterul unor acte administrative, potrivit definiției art. 2 al. 1 lit. c din lege, astfel că acestea nu pot conține dispoziții care să creeze raporturi juridice și nici nu pot avea, în consecință, o forță juridică superioară celei conferite actelor administrative. În al treilea rând, plata drepturilor salariale este conformă art. 14 al. 4 din Legea nr. 273/2006, pentru că o atare cheltuială din fondurile publice locale a fost dispusă prin hotărâri definitive, deci, „*este aprobată, potrivit legii*”.

În continuare, se constată că este intemeiat argumentul de nelegalitate invocat de reclamanți, privitor la omisiunea emitentului dispozițiilor de a include, în calculul drepturilor salariale, a dobânzii legale, aşa cum s-a stabilit prin sentințele pronunțate. Astfel, dispozițiile a căror anulare se solicită încalcă, față de cele anterior expuse, prevederile art. 435 al. 1 CPC, dispoziții potrivit cărora hotărârea judecătorească este obligatorie.

De asemenea, se constată că reclamanții au invocat și critica potrivit căreia dispozitivul hotărârilor judecătorești obligă la emiterea unei noi dispoziții de salarizare pentru fiecare reclamant, argument care nu va fi reținut, în condițiile în care funcționarii publici reclamanți nu arată care ar fi vătămarea produsă prin emiterea unei dispoziții comune pentru mai mulți funcționari.

În consecință, față de acest argumente, instanța apreciază că dispozițiile contestate au fost emise cu exces de putere, potrivit definiției prevăzute de art. 2 al. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004, fiind vătămătoare pentru dreptul reclamanților de a obține drepturile salariale stabilite prin hotărâri judecătorești, astfel că sunt îndeplinite cerințele art. 1 al. 1 din Legea nr. 554/2004, pentru ca reclamanții să se adreseze instanței de contencios administrativ, în vederea anulării actelor administrative.

În ce privește capătul de cerere având ca obiect suspendarea executării actelor administrative contestate, instanța constată că acesta este intemeiat.

Art. 15 dispune: „*Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond. (2) Dispozițiile art. 14 alin. (2) - (7) se aplică în mod corespunzător.*”.

Articolul 2 al. 1 literele ș și t, la care face trimitere art. 14 al. 1, definește paguba iminentă și cazul bine justificat, condiții care se cer a cumulativ îndeplinite pentru a atrage măsura suspendării executării actului: „*ș) pagubă iminentă - prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public; t) cazuri bine justificate - imprejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ*”.

Analizând aceste condiții, instanța constată că ele sunt cumulativ îndeplinite, față de argumentele mai sus prezentate existând o îndoială serioasă asupra legalității actelor administrative, paguba iminentă fiind și aceasta probată prin natura obiectului reglementat de actul contestat.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, în temeiul art. 18 al. 1 din Legea nr. 554/2004, va admite acțiunea și va anula dispoziția nr. 643/23/05/2018 emisă de pârâtul Primarul Mun. Timișoara. De asemenea, în temeiul art. 15 rap. la art. 14 și 2 al. 1 lit. ș și t din Legea nr. 554/2004, va dispune suspendarea executării dispoziției nr. 643/23/05/2018 emisă de pârâtul Primarul Mun. Timișoara, până la soluționarea definitivă a acțiunii în anularea acelorași acte administrative, înregistrată în prezentul dosar.

În ceea ce privește capătul de cerere formulat de reclamanta IONICEANU VIORICA prin cererea adițională din data de 19.11.2018, tribunalul constată îndeplinite condițiile de existență a autorității de lucru judecată. Prin prezenta acțiune, astfel cum a fost modificată, reclamanta a solicitat obligarea pârâților ca, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, să-i achite integral sau să pună la dispoziția Trezoreriei Municipiului Timișoara sumele de bani necesare stingerii obligațiilor stabilite prin sentința civilă nr. 2799/16/12/2016. Câtă vreme prin această din urmă sentință instanța deja a dispus, în mod definitiv, „*Obligă pârâții, ca în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei*

hotărâri, să recalculeze, să aloce și să plătească reclamantelor diferențele salariale corespunzătoare nivelului de salarizare stabilit conform art.1 alin. 51 din OUG nr.83/2014 de la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 și până la data de 31.07.2016, drepturi salariale ce urmează a fi actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă de la data scadenței fiecăreia, până la data plășii efective.", concordant celor mai sus arătate, se apreciază de către tribunal că există identitatea de părăii, obiect și cauză care atrage incidența dispozițiilor art. 431 CPC potrivit cărora „(1) Nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul același cauze și pentru același obiect.”.

Urmare a celor de mai sus, instanța va respinge acțiunea formulată de reclamanta IONICEANU VIORICA prin cererea adițională din data de 19.11.2018, ca având autoritate de lucru judecat în raport de sentință civilă nr. 2799/16.12.2016 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 7471/30/2016, rămasă definitivă prin decizia nr. 728/03/04/2018 a Curții de Apel Timișoara.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantele **AXENTIOI MARIETA CECILIA și IONICEANU VIORICA** cu domiciliul ales la locul de muncă, în Timișoara, str. B-dul C.D. Loga, nr.1, jud. Timiș în contradictoriu cu părăii **MUNICIPIUL TIMIȘOARA**, prin Primar, și **PRIMARUL MUNICIPIULUI TIMIȘOARA**, ambii cu sediul în Timișoara, str. B-dul CD. Loga, nr.1, jud. Timiș.

Anulează Dispoziția nr. 643/23.05.2018 emisă de părătul Primarul Municipiului Timișoara.

Suspendă executarea Dispoziției nr. 643/23.05.2018 emisă de părătul Primarul Municipiului Timișoara până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

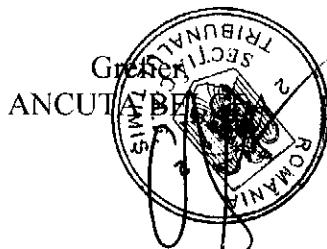
Admite excepția autorității de lucru judecat în ceea ce privește capătul de cerere formulat prin cererea adițională din data de 19.11.2018.

Respinge acțiunea formulată de reclamanta IONICEANU VIORICA prin cererea adițională din data de 19.11.2018, ca având autoritate de lucru judecat în raport de sentință civilă nr. 2799/16.12.2016 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 7471/30/2016, rămasă definitivă prin decizia nr. 728/03/04/2018 a Curții de Apel Timișoara.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul se va depune la Tribunalul Timiș – Secția contencios administrativ și fiscal.

Pronunțată astăzi, 7 martie 2019, în ședință publică.

Președinte,
IULIANA TALOȘ

Red. - I.T. -
Tehnored. A.B.
4 ex. / 2 com.
A.B. 13 Martie 2019